

[Agerschou]

lave nogle særlige regler for kontanthjælp til ældre – de ældre kan jo lige så godt vænne sig til folkepensionens lavere levestandard – ja, så kan han udsende bekendtgørelse om det. Når ministeren her til efteråret finder ud af, at kvinder gennemsnitligt tjener mindre end mænd på arbejdsmarkedet, og at de derfor ifølge præcis samme logik bør have mindre i kontanthjælp, ja, så kan han bare udsende bekendtgørelse om det. Når ministeren til efteråret finder ud af, at de forskellige kommuner yder for store tilskud til boligudgifter efter § 37, stk. 4, ja, så kan han udsende en bekendtgørelse, der forhindrer det, osv. osv.

Det er en helt generel bemyndigelse, ministeren søger, og som han er i færd med at få et folketingsflertal til at vedtage.

I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at spørge ministeren: hvad betyder følgende sætninger i bemærkningerne til lovforslaget:

»Der findes imidlertid at være behov for, at socialministeren for at undgå en usikker retstilstand i de enkelte kommuner med hensyn til visse principielle spørgsmål tillige kan udsende bindende regler.«

Hvad er det for »visse principielle spørgsmål«? Jeg er klar over, at det bl.a. er sulte-cirkulæret. Hvad er de andre for nogle?

Jeg håber, at de partier i folkettinget, der plejer at være imod generelle bemyndigelser, også vil være det ved denne lejlighed. En eventuel gennemførelse vil betyde, at den i forvejen meget ringe parlamentariske kontrol med bistandsloven forsvinder helt. Desuden vil kontanthjælpsmodtageres i forvejen ringe retsstilling blive helt illusorisk, når socialministeren som beskrevet i givet fald uge efter uge, måned efter måned bare kan blive ved med at udsende bekendtgørelser.

Konklusionen er, at hvis dette lovforslag bliver vedtaget, har folketingets flertal genindført enevældens kancellistyre på bistandslovens kontanthjælpsområde.

Tove Niemann (FP):

Da bistandsloven blev vedtaget, stemte fremskridtspartiet imod, fordi vi kunne forudsæ, hvad der ville ske, når loven skulle fortolkes ude omkring i de forskellige kommuner. Af samme grund stillede fremskridtspartiet dengang et ændringsforslag, der lød sådan: »Uenighed mellem kommuner om deres

forpligtelser efter denne lov afgøres endeligt af socialministeren.« Dette ændringsforslag blev stillet, fordi det i hvert fald for fremskridtspartiet var helt klart, at fortolkning af denne lov ville medføre en bunke skønssager, som netop ville medføre den slags situationer, vi står i i dag. Havde man lyttet dengang, kunne vi have undgået denne debat i dag vedrørende kontanthjælpscirkulæret for unge.

Ændringsforslagets grundtanke var en myndighedsforenkling derved, at der kun skulle findes to almindelige socialinstanser, men ændringsforslaget blev nedstemt med alle stemmer imod fremskridtspartiets. Derfor står folketinget igen i den situation, at vi skal til at lappe på en dårlig og uigennemtænkt lovgivning.

Det foreslås nu, at socialministeren bemyndiges til i bekendtgørelsesform at fastsætte nærmere regler om bistandslovens anvendelse på områder, hvor der i praksis er forekommet vanskeligheder med fortolkningen af reglerne. Dette lovforslag blev oprindeligt fremsat for at få fastlagt bestemte retningslinjer for udbetalingen til unge efter kontanthjælpscirkulæret, og det kan vi fra fremskridtspartiets side gå med til. Men ellers er fremskridtspartiet imod bemyndigelseslove.

Fremskridtspartiet er imod den uheldige tendens, der har været i folketinget de senere år til at give bemyndigelser til ministeren i stedet for en klar lovtæst, som fortæller, hvad ministeren agter at lovgive om. Bemyndigelseslove til en minister er i virkeligheden en bemyndigelse til ministerens embedsmænd til at udfærdige en bekendtgørelse og cirkulærer på baggrund af en intetsigende bemyndigelsesparagraf. Det er folketinget, der lovgiver. Bemyndigelseslove er ansvarsforflygtigelse. En bemyndigelseslov undergraver ministeransvaret. Jeg må dybt beklage, at den konservative socialminister nu trasker i socialdemokratiets fodspor.

Dette lovforslag er med hensyn til bemyndigelse lidt for vidtrækkende, så der er meget, vi ønsker oplyst under udvalgsarbejdet. Også fremskridtspartiet finder det forargeligt, at socialdemokratiet ikke vil stå ved, hvad dets socialminister udsendte, da det sad i regering.

(Kort bemærkning).